

Latin-Amerika: Folkekrigens store seire og lysende utsikter

Denne teksten fra Perus Kommunistiske Parti er oversatt av en aktivist. Den spanske originalteksten ble utgitt i partiavisa Bandera Roja Nr. 42, mai 1970, og bærer preg av å ha vært oppdatert på et senere tidspunkt. Teksten er oversatt fra en engelsk oversettelse, utgitt i boka «Collected Works of the Communist Party of Peru. Boka kan leses i pdf [her](#).

Latin-Amerika: Folkekrigens store seire og lysende utsikter

“Den revolusjonære krigen er en massenes krig, og den kan bare føres så sant massene mobiliseres, så sant en støtter seg på massene.”

“Vårt prinsipp er: partiet kommanderer over geværet, det ville være helt utillatelig å la geværet kommandere over partiet.”

Mao Zedong

Verdens politiske situasjon har gått inn i en ny tidsalder: Mao Zedongs tenknings tidsalder. I løpet av de siste få årene har vi i denne vært vitne til begivenheter som har forandret verden betydelig. De nasjonale frigjøringskampene har gått framover uten stans, og den store proletære kulturrevolusjonen i Kina har oppnådd store seire, den internasjonale kommunistbevegelsen har styrka seg, og massene verden rundt (til og med i imperialistiske og sosialimperialistiske land) har sluppet løs rasende revolusjonære stormer, som har rystet

hele det forelda og råtne systemet for menneskers utbytting av mennesker.

Verdens fire hjørner brenner i dag

Folkekrigens gnister setter prærien i brann. Revolusjonens voldsomme ildebrann utvider seg, fortærer den gamle verden for evig tid, senker alle de reaksjonære ned i desperasjon og åpner nye og nærere håp for hele menneskeheten.

Latin-Amerika er den nordamerikanske imperialismens bakgård. Ved hjelp av sin nykolonialistiske politikk har imperialismen mer voldsomt penetrert de latinamerikanske landene, aksellerert utbyttingen og plyndringen av naturressursene, undertrykt og skadet folkets masser; først og fremst arbeiderne og bøndene.

Ved hjelp av deres globale kontrarevolusjonære strategi, prioriterer imperialistene styrkingen av sine marionettstater og lakeiregimer høyt. Dermed styrker de posisjonen til føydale landeiere og byråkratkapitalister, gjennom sentralisering av økonomien og media, og gjennom bruken av politisk sjikane ved å få disse til å bruke "nasjonalistiske" og falske antiimperialistiske fraser, ved å finansiere, trene og utvikle den reaksjonære hæren, moderniseringen av våpnene og det undertrykkende apparatet deres, perfeksjonering av sine metoder for attentater og oppbygging av større materielle reserver. Alt ovenfor blir gjort med sikte på å utløse den blodige kontrarevolusjonære krigen, hvor de forsøker å bruke "massene mot massene". Deres mål er å beholde ved makta, ikke bare svake og korruperte politikere, men militære kommandanter og sjefer som er langt mer korruperte og bestialske, og klare til å massakrere folket uten så mye som et blunk.

I imperialistenes øyne tilbyr fascistiske regimer og politistater dem større "stabilitet" og "effektivitet" i sikringa av deres interesser og undertrykkingen av folkekrigen. I det siste tiåret har det militære "korpset"

blitt direkte kontrollert av imperialistene og deres "CIA-agenter", og de har satt de fleste latinamerikanske landene under fascismens støvel. Vårt kommunistparti (PKP) har mange ganger pekt på imperialistenes forebyggende planer. Det virkelige målet med å modernisere visse strukturer er å tilpasse dem til deres nykolonialistiske planer, med en antagelse om at de vil bli mer "produktive" for dem før eksplosjonen og spredningen av geriljagrupper, og derfor, med sikte på å "forebygge væpna kamper for å begrense folkekrigens stormende framskritt".

Voldelig undertrykking har alltid vært imperialistene og reaksjonæres viktigste våpen. Ved det minste tegn til geriljaaktivitet kaster de seg febrilsk inn for å fullstendig tilintetgjøre disse så snart som mulig. "Brenn alle, tilintetgjør alle, drep alle" er politikken som de har brukt mot massene og patriotiske sektorer, og mot de skadde og fangede geriljasoldatene bruker de politikken med navn "krig uten fanger". Bevisene for deres barbariske brutalitet mot det ubevæpna folket og de fangede krigerne er konstante, inklusivt deres metoder for masse mord og raffinerte teknikker for tortur og fysisk utslettelse. De reaksjonære har fremmet og beholdt, hovedsakelig i byene, hemmelige grupper av kriminelle og degenererte, som med den åpne støtta fra reaksjonære autoriteter har voldet døden til tusenvis av patrioter og progressive.

I folkekrigen, som Latin-Amerikas folk til slutt vil måtte konfrontere, vil folket i dens utvikling møte ekstremt harde forhold. Folkekrigen vil måtte overkomme de vanskeligste forholdene noensinne i historien. Men imperialistene og de reaksjonære er ikke uovervinnelige. (Vårt folk vil bidra til å endelig gravlegge alle utbytterne.)

De sovjetiske sosialimperialistene og andre revisjonister, som viser deres forræderske og kontrarevolusjonære ansikt, som yankeeimperialismen viktigste medskyldige, proklamerer og agiterer bedragerisk for deres "fredelige overgang til

sosialismen". I virkeligheten betyr det underkastelse og underdanighet til, og underkastelse til imperialistene. For mens de samarbeider politisk og økonomisk med den gamle, råtne og døende landeierbyråkratiske staten, maner de opp til den voldelige undertrykkninga av massene. Slik, under batongen til deres frastøtende sjefer, har latinamerikanske revisjonister utført suksessive og permanente kontrarevolusjonære aktiviteter, med skamfullt forræderi og sabotasje mot revolusjonen og folkekrigen.

I deres desperate forsøk på å få "fordelen av legalitet" har de ikke nølt med å starte de hurtigste angrep mot de marxist-leninistiske partiene og mot revolusjonær vold. I perioder der den væpnede kamp har gått framover, har revisjonistene gjengitt "tjenester" til inntekt for fienden. Og når de er ute av stand til å forhindre den revolusjonære bevegelsens vekt fra utsida, viser de seg eller infiltrerer deres rekker, etter hyklerske demonstrasjoner av støtte, for å kunne fange ledelsen og bruke geriljagruppene i sine politiske forhandlinger for "legalitet".

Latin-Amerikas opplevelser har bekreftet trotskismens kontrarevolusjonære handlinger og den ødeleggende effekten av dens uholdbare tese om "besluttsom antikapitalistisk" kamp. Mange revolusjonære (kadre og ledere) ble drept av politiet "takket være" informasjonen fra revisjonister og trotskister. Bare folket vil dømme dem for disse krigernes blod.

Med seieren til den væpnede kampen på Kuba i 1959, og den castroistiske bevegelsens aktiviteter, har Latin-Amerika lidd en feilaktig og skadelig innflytelse, delvis fra småborgerlig "tercerisme". Tercerisme er en fornyet versjon av småborgerskapets forgjevede forsøk på å erstatte proletariatet som den ledende faktoren i revolusjonen og fravrister dets hegemoni. Terceristene og deres "ideologer" sprer sine teorier om den såkalte "særegenheten" ved revolusjonen i Latin-Amerika, og angriper intenst Marxisme-leninisme-Mao Zedongs tenkning (i dag maoisme) som forkynner om deres foreldelse så

vel som de universelle lovene for folkekrigen.

Småborgerlige tercerister erstatter den proletære politikken med borgerlig politikk. De negerer arbeiderklassens lederskap og deres politiske parti, og stoler på handlingene til gruppen av småborgerlige helter og deres borgerlige politiske linje. De setter våpnene først og avviser det forlengede og systematiske politiske arbeidet blant massene (spesielt bøndene), favoriserer gerilja-"focos" for auksjonering av vandrende væpnede tropper. De kultiverer spontanitet, og initierer den militære aktiviteten uten å vurdere de politiske forholda og massenes subjektive ønsker (handler over massenes bevissthet). Alle tercerismens forsøk har endt med tap, noe som var uunngåelig. Deres ambisjoner om å være en fortropp, som har ført dem til en ren eventyrpolitikk, har ledet dem fra fiasko til fiasko og til smertefulle tap.

Alle revolusjonære plikter og behøver å studere og systematisere erfaringene, [vårt folks] erfaringer, frem til nå. Fortsettelsen av kampen krever det. En sammensvergelse med revisjonisme og trotskisme er den beste oppskriften for å drepe revolusjonen. For å lede revolusjonen til tap, er den beste oppskriften å lede den langs den småborgerlige tercerismens vei. Dette er erfaringer gjort på bekostning av for mange krigeres blod.

I Venezuela for eksempel, har småborgerlige tercerister, som har gjort feilaktige analyser av forholdene, og først vært imot å velge veien for å omringe de byene fra landsbygda, og begrenset seg til å mobilisere små småborgerlige sektorer. De gikk i gang med urban geriljakrigføring, praktiserte spontanisme og stolte på kampen til isolerte elementer. Deres manglende evne til å knytte det revolusjonære arbeidet med arbeider- og bondebevegelsen, og den voldelige undertrykkinga startet i byene av reaksjonen, tvang dem til å forlate byene. Senere har noen dekonstruert seg selv i overgangen til "legalitet" og gitt innrømmelser, og andre igjen har klatret til fjellene for å fortsette kampen i landlige områder.

Revisjonistene, av omstendighetene tvungne til å bli med i slike grupper, ble agenter for krigernes politiske korrosjon, og som i andre tilfeller i Latin-Amerika, endte de med å tilby geriljaene deres som forhandlingskort i bytte mot sin "legale" anerkjennelse. Til slutt forrådet de feigt, plasserte seg i haleheng til reaksjonen og ropte deres dumme slagord om "demokratisk og fredfull utvikling", "valgdeltakelse" også videre.

Castros støtte til terceristene, slik som det skjedde i andre tilfeller i Latin-Amerika, var betinget til at de fulgte hans orienteringer, eller orienteringer fra dekkfrontene som ble skapt for dette formålet. Da menes eksterne "ledende sentre", som bryter med det marxist-leninistiske prinsippet om at revolusjonen er gjennomført av folket i hvert land, ledet av deres generalstab – "kommunistpartiene". Et annet eksempel er Colombia. Som en respons til en av de mest brutale undertrykkelsene som noensinne er registrert mot folket i Amerika, brøt det ut væpnede kamper. Reaksjonære handlinger ble personifisert av "vold" som systematisk drap tusenvis av patrioter og dekket Colombia med blod.

I Colombia spilte revisjonister og tercerister den samme rollen som i Venezuela, de første ved å skamløst sabotere og forråde revolusjonen, og de andre ved å lede geriljagrupper til nederlag. Etter Vicerias forræderi og harde slag fra den reaksjonære hæren, ble gruppene desintegret. Noen degenererte til bandittvirksomhet, mens andre forsøkte å organisere det som senere ble kjent som de "uavhengige republikkene av Marquetalia og El Pato". De ble isolert fra de større folkelige sektorene, ute av stand til å utvide sin innflytelse i noen større skala, og ute av stand til å styrke seg selv gjennom mobilisering av massene. Slik ble de et lett bytte for kontrarevolusjonen.

I de siste få årene har geriljakamper gjenoppstått i Colombia, men denne gangen viser den en større tendens til å orientere kampen til den proletære oppfatningen om folkekrig. Så lenge

denne posisjonen avanserer og leder kampen i Colombia vil den oppnå seire for dets folk. Det vil bli et stort bidrag til den latinamerikanske revolusjonære bevegelsen.

I Peru startet geriljagruppene sin aktivitet i 1965 under den skadelige innflytelsen fra tercerisme, og spredte sine krefter under illusjonen om at de ved å gjøre dette ville fordele fiendens krefter utover. De ble til vandrende tropper, nesten uten bånd til massene av fattigbønder. De tok i bruk tercerismens gyldne regler: "konstant mistro, konstant sikkerhet, konstant aktsomhet", som i essens betyr: mistro til og forakt for bondemassene.

Imens tok Cuzco-geriljaene til seg taktikken om passiv defensiv, om forsvaret av deres territorier tomme for tomme, avviste aktivt forsvar, som er et gjennomgående marxist-leninistisk konsept, og den eneste korrekte veiledende tenkninga for at folket skal kunne seire i sine revolusjonære kriger. De bygde også deres "leirer" i fjellregioner, isolert fra tettstedene med store konsentrasjoner av bønder, med den naive tanken om at de selv var ugjennomtrengelige for fiendtlige skudd.

Et tilfelle med de bolivianske geriljaene konstituerer et typisk eksempel av aktiviteten til småborgerlige tercerister i Latin-Amerika, og en av de viktigste adventuristiske handlingene castroistene har begått. Som tilbedere av spontanitet, stolte de mer på "prestisje" enn arbeidet med politisk mobilisering av massene, vridde det genuine konseptet av proletarisk internasjonalisme og initierte sine aktiviteter i håp og tro om ekstern logistisk støtte til geriljaene, benektende mot den marxist-leninistiske linjen om bare å stole på sine egne anstrengelser.

Nederlaget til Den nasjonale frigjøringshæren (ELN) i Boliva, og døden til Che Guevara og Peredo-brødrenes, betydde den totale konkurs for småborgerlig tercerisme i Latin-Amerika. Det var, dessuten, et tydelig eksempel på revisjonistenes

forræderi, og den falske støtten Castro forkynnet.

Den feilaktige politiske orienteringen, og som en konsekvens, den feilaktige militære linjen, isolasjonen fra massene, mangelen på revolusjonære perspektiver, og oppgivelsen av revolusjonært arbeid, ledet noen av terceristene til terroraktiviteter i byene. De reduserte seg selv til slike dårlige metoder. Andre gjør likevel tilnærminger, betalt i prisen av smertefulle og blodige erfaringer, til veien til folkekrigen og marxismen-leninismen Mao Zedongs tenkning (i dag maoisme).

De proletære "trenger ikke bare en marxistisk politisk linje, men også en rett marxistisk militær linje". Uten veiledningen av en korrekt politisk linje er det umulig å utvikle en korrekt militær linje, og uten en korrekt militær linje er det også umulig å iverksette og implementere en korrekt politisk linje.

Denne sannheten har blitt forstått av de marxist-leninistiske [i dag maoistiske] partiene i Latin-Amerika, som har gjort anstrengelser for å forberede seg for folkekrigen og tør å fortsette folkekrigen, under ledelse av den proletære militære linjen fra kamerat Mao Zedong.

Takket være den korrekte veiledningen til de marxist-leninistiske [i dag maoistiske] partiene, og den mektige innflytelsen til den internasjonale kommunistbevegelsen, har ideen om at "makta springer ut av geværløpet", en uvurderlig lærdom fra Mao Zedong, slått dype røtter i massene, og det finnes en større og mer dyptgripende forståelse av folkekrigens grunnideer og av folkehæren: folkets krig og folkets hær.

Ved å forstå folkekrigens vei, og under lederskapet av sine kommunistpartier, har Latinamerikas marxist-leninister [i dag maoister] konsekvent gått til de landlige områdene for å gjøre arbeid blant bondemassene, og for å etablere basene for

revolusjonære kriger.

Kommunistpartienes ledelse, marxist-leninistene (i dag maoistene) er en svært viktig og essensiell faktor for folkekrigens seier i Latin-Amerika. Bare slike partier, bevæpna med den uovervinnelige Mao Zedongs tenkning [i dag maoisme], vil være i stand til å føre de revolusjonære kampene sannelig og seierrikt til slutten.

Vårt ærerike kommunistparti er et fast marxist-leninistisk-[maoistisk] parti. Innenfor partiet vårt har det alltid funnets kamper ved hvert historiske steg i utviklinga av revolusjonen, mellom to fullstendig motstridende militære linjer. Vårt parti har kjent og vellykka forsvart den proletariske militære linja, som har vært sterkt medvirkende til å bekjempe de falske teoriene i dagens revisjonisme og småborgerlige tercerisme.

Spesielt den nåværende interne kampen, mot likvidatorene, har etterlatt vårt parti i de beste forhold og har fått oss nærmere en større forståelse av folkekrigen. Vårt kommunistparti er forplikta til folkekrigens kamp i Latin-Amerika ved utviklinga av kampen til det peruanske folket, som fast holder seg ved siden til broderpartiene i Latin-Amerika, og fremholder visjonen om at folkekrigen i Peru vil gi rikere bidrag til den kommunistiske verdensbevegelsens totale seier.

Bare ved å fast kjempe mot revisjonisme, trotskisme – alle revisjonister, inklusive de småborgerlige terceristene, og gjennom å diskreditere dem nøye og fullstendig, vil vi være i stand til å kjempe sannferdig og resolutt mot imperialisme og føydalisme.

Vi må energisk bekjempe den borgerlige militærlinjen og utrydde dens giftige innflytelse i Latinamerika. Vi må prioritere proletariatets politikk, som er marxisme-leninisme Mao Zedongs tenkning (i dag maoisme), Jose Carlos Mariáteguis tenkning og partilinja vår. Vi må insistere på å bevæpne våre

kadre, våre militante og massene med marxismen-leninismen Mao Zedongs tenkning (i dag maoisme). 1960-tallets tiår var et stadie av seier for marxisme-leninismen i Latin-Amerika og hele verden, og det nye 1970-tallets tiår vil bringe enda større seire for verdensrevolusjonen.

Vi har oppnådd store seiere. La oss ønske det nye tiåret varmt velkommen. Utsiktene er lysende!

Lenge leve folkekrigens seier!

Lenge leve marxismen-leninismen Mao Zedongs tenkning!

Ned med den småborgerlige militarismen!

BANDERA ROJA Nr. 42, Mai 1970